

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1019/2025
18.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светланае Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Александра Степановића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Немањом Симићевићем, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА–адвоката Милице Зекљевић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К.бр.213/24 од 07.10.2024.године и Апелационог суда у Београду Кж1 1302/24 од 13.02.2025.године, у седници већа одржаној дана 18.09.2025.године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА–адвоката Милице Зекљевић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К.бр.213/24 од 07.10.2024.године и Апелационог суда у Београду Кж1 1302/24 од 13.02.2025.године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К.бр.213/24 од 07.10.2024.године окривљени Александар Османовић је оглашен кривим да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, а окривљени АА, ББ и ВВ да су извршили по једно кривично дело неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, па је окривљени Александар Османовић осуђен на казну затвора у трајању од четири године у коју казну му је на основу члана 63. КЗ урачунато време проведено у притвору од 11.04.2024. године па до 07.10.2024. године, као и време проведено на мери забране напуштања стана од 07.10.2024. године па до правоснажности пресуде односно до упућивања у завод за извршење кривичних санкција, а најдуже док не истекне време трајања казне изречене овом пресудом. Окривљени АА је осуђен на новчану казну у одређеном износу од 250.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од три месеца од дана правоснажности пресуде а уколико казну не плати у остављеном року суд ће исту заменити казном затвора тако што ће сваких започетих а неплаћених 1.000,00 динара новчане казне рачунати као један дан

казне затвора, не дуже од шест месеци, а у смислу члана 63. КЗ у замењену казну ће се урачунати време проведено на задржавању од 11.04.2024. године до 13.04.2024. године.

Окривљенима ББ и ВВ су изречене условне осуде тако што су им утврђене казне затвора и то окривљеном ББ у трајању од четири месеца, а окривљеном ВВ у трајању од три месеца и истовремено одређено да се исте неће извршити уколико окривљени за време од једне године од дана правноснажности пресуде не изврше ново кривично дело. У случају опозива условне осуде окривљенима ББ и ВВ ће се у утврђене казне затвора урачунати време проведено на задржавању од 11.04.2024. године па до 13.04.2024. године.

Истом пресудом на основу члана 246. став 8. и 246а став 5. у вези члана 87. КЗ, преме окривљенима су изречене мере безбедности одузимања предмета и то од окривљеног Александра Османовића -36.99 грама опојне дроге канабис, од окривљеног АА- 1,40 грама опојне дроге канабис, од окривљеног ББ 3,97 грама опојне дроге канабис, од окривљеног ВВ-1,32 грама опојне дроге канабис, као предмета извршења кривичног дела, који су одузети по потврдама о привремено одузетим предметима МУП, РС, ДП, ПУ за град Београд, УКП 4 Одељење за борбу против дрога од 11.04.2024. године, који се ло правоснажности имају уништити.

На основу члана 91. и 92. КЗ од окривљеног Александра Османовића је одузета имовинска корист прибављена кривичним делом и то новац у износу од 190 евра и 27.000,00 динара. На основу члана 264. став 1. ЗКП окривљени су обавезани да плате трошкове поступка и паушала о чијој висини ће бити накнадно одлучено посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1302/24 од 13.02.2025.године усвојена је жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, па је преиначена пресуда Вишег суда у Београду К.бр.213/24 од 07.10.2024. године, само у односу на окривљене Османовић Александра и АА и то само у односу на одлуку о казни, тако што је Апелациони суд у Београду окривљеног Османовић Александра за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, за које дело је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од четири године и шест месеци у коју казну ће му се урачунати време проведено у притвору од 11.04.2024. године до 07.10.2024. године, као и време проведено на мери забране напуштања стана од 07.10.2024. године, па надаље, а окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика, за које дело је оглашен кривим првостепеном пресудом, осудио на казну затвора у трајању од шест месеци у коју казну му је урачунато време проведено на задржавању од 11.04.2024. године до 13.04.2024. године, док су жалбе браниоца окривљеног Османовић Александра, адвоката Драгане Вукићевић Аџић и браниоца окривљеног АА, адвоката Илије Вешовића одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА—адвокат Милица Зекљевић, због повреде закона из

члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи другостепену пресуду и окривљеном АА изрекне блажу кривичну санкцију.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је суд побијаном пресудом неосновано обавезао окривљеног на плаћање трошкова кривичног поступка, јер је на тај начин доведена у питање егзистенција окривљеног и његове породице, с обзиром да се ради о незапосленом лицу, без непокретне и вредније покретне имовине. По оцени браниоца, суд је у конкретном случају требало да примени одредбу члана 264. ЗКП и на основу исте окривљеног ослободи од дужности да накнади трошкове поступка. На овај начин бранилац окривљеног суштински указује на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП.

Врховни суд је наводе захтева за заштиту законитости у овом делу оценио као неосноване из разлога што је одредбом члана 264. став 4. ЗКП прописана само могућност, а не и обавеза суда да окривљеног ослободи од плаћања трошкова кривичног поступка, те је на оцени суда да у сваком конкретном случају одлучи да ли има услова за примену наведене одредбе или не.

Стога, Врховни суд налази да се неосновано захтевом указује да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП.

У преосталом делу захтева којим указује на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, бранилац наводи да другостепени суд приликом одлучивања о кривичној санкцији није имао у виду сврху кажњавања, нити сврху генералне и специјалне превенције, као ни све околности које су од значаја за врсту и висину кривичне санкције, односно да није довољно ценио чињенице да је окривљени АА признао извршење кривичног дела, да је у том тренутку чекао дете, да је од последње осуде за истоврсно кривично дело протекло осам година, чињеницу да се радило о малој количини опојне дроге. На овај начин бранилац окривљеног суштински указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Како повреда закона из члана 441. став 1. ЗКП не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то се Врховни суд у оцену изнетих навода, није ни упуштао.

Надаље, бранилац сматра да нису били испуњени услови за примену института вишеструког поврата, предвиђеног одредбом члана 55а КЗ, међутим у захтеву не прецизира који од услова није био испуњен нити за овакав став наводи било какве

разлоге, због чега је у том делу захтев без садржаја, па се овај суд није ни упуштао у разматрање евентуалне повреде члана 439 тачка 3 ЗКП.

Са свега изложеног, на основу одредаба члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Немања Симићевић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић